

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de inculpata Ivanova Vera, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 noiembrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2015, în cauza penală în privința lui

Ivanova Vera Vasile,

născută la 14 noiembrie 1960, originară și domiciliată pînă la reținere în mun. Chișinău, str. Tatarbunar 6.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 06 octombrie 2011 - pînă la 25 noiembrie 2014 (instanța de fond);*
- 2. de la 23 decembrie 2014 - pînă la 05 martie 2015 (instanța de apel);*
- 3. de la 19 august 2015 – pînă la 25 noiembrie 2015 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 noiembrie 2014, Ivanova Vera a fost condamnată în baza art. 190 alin. (4) Cod penal la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități ce țin de gestionarea bunurilor materiale în organizații de stat, comerciale, obștești, de turism sau alte organizații nestatale pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs cu infracțiuni, la pedeapsa aplicată i-a fost inclusă parțial pedeapsa neexecutată în baza sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 decembrie 2010 și Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 21 octombrie 2011, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități ce țin de gestionarea bunurilor materiale în

organizații de stat, comerciale, obștești, de turism sau alte organizații nestatale pe un termen de 5 ani.

S-a încasat de la Ivanova Vera în beneficiul lui Botnari A. prejudiciul material în sumă de 585 Euro, iar lui Rusica A. în sumă de 2 750 Euro sau echivalentul în lei conform cursului BNM la data încasării.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Ivanova Vera, activînd în calitate de director al SRL „Etolix-Prim”, neavînd dreptul de a presta servicii în domeniul încadrării cetățenilor R. Moldova în cîmpul muncii peste hotarele țării, sub pretextul perfectării vizelor „șenghen” și angajării la muncă în țările Europene, în perioada 2004-2006, prin înșelăciune și abuz de încredere, a însușit de la mai mulți cetățeni ai R. Moldova mijloace financiare în proporții mari, în următoarele circumstanțe:

În luna martie 2006, Botnari Alina dorind să plece la muncă peste hotarele Republicii Moldova și anume în Bulgaria, s-a adresat către SRL „Etolix-Prim”, despre care aflase prin intermediul surselor mass media, că aceasta acordă astfel de servicii. Deplasîndu-se la oficiul SRL „Etolix-Prim”, a făcut cunoștință cu directorul firmei Ivanova V., care prezentînd vădit fals realitatea, imitînd prin diverse căi îndeplinirea unor promisiuni ce nu țin de competența sa, susținînd că are posibilitatea legală de a perfecta pașaport de cetățean al Bulgariei, în scopul îndeplinirii intențiilor sale criminale de dobîndire ilicită a bunurilor altei persoane, i-a propus lui Botnari A. organizarea obținerii pașaportului de cetățean al Bulgariei contra sumei de 650 Euro.

La solicitarea lui Botnari A. de a-i transmite suma dată în rate, Ivanova V. a refuzat și sub pretextul perfectării unui pașaport de cetățean al Bulgariei a convins-o pe Botnari A. să-i transmită inițial suma de 585 Euro, iar după perfectarea pașaportului restul sumei de 65 euro. Astfel, Botnari A., la insistența lui Ivanova V., la 03 mai 2004, i-a transmis ultimei suma totală de 585 Euro. În scopul mascării intențiilor sale și redării acțiunilor sale un caracter civil, Ivanova V. i-a eliberat lui Botnari A. chitanțele nr. 87 din 03.05.2004, nr. 81 din 11.05.2004 și nr. 86 din 18.05.2004 privind încasarea în rate a mijloacelor bănești, însă, fără a reflecta faptul dat în evidența contabilă a firmei.

Realizîndu-și intenția sa criminală, intrînd prin înșelăciune în posesia ilicită a mijloacelor bănești care aparțin lui Botnari A., în continuare Ivanova

V. sub diferite pretexte motiva tergiversarea perfectării pașaportului de cetățean al Bulgariei.

Faptul tergiversării nemotivate a perfectării pașaportului de cetățean al Bulgariei denotă imposibilitatea inițială a lui Ivanova V. de a-și exercita obligațiunile asumate în scopul însușirii banilor. În consecință, Botnari A. nu a plecat în Irlanda, iar banii în sumă de 585 euro au fost însușiți de către Ivanova V.

În luna februarie 2006, Goncear Veaceslav, dorind să plece la muncă peste hotarele R. Moldova și anume în Grecia, iar ruda acestuia Rusica Aliona în Spania, s-a adresat către SRL „Etolix-Prim”, despre care aflase prin intermediul surselor mass-media că aceasta acordă astfel de servicii. Deplasându-se la oficiul SRL „Etolix-Prim”, a făcut cunoștință cu directorul firmei Ivanova V., care prezentând vădit fals realitatea, imitând prin diverse căi îndeplinirea unor promisiuni ce nu țin de competența sa, susținând că are posibilitatea de a deschide viză legală în Grecia, și pentru ruda lui Rusica Aliona în Spania, în scopul îndeplinirii intențiilor sale criminale de dobândire ilicită a bunurilor altei persoane, i-a propus lui Goncear V. organizarea plecării în Grecia contra sumei de 5400 Euro și lui Rusica A. organizarea plecării în Spania pentru suma de 3500 Euro.

Ulterior, Ivanova V. prin înșelăciune, sub pretextul perfectării vizei, rezervarea hotelului și biletului de plecare, a convins pe Goncear V. și Rusica A. de a-i transmite sumele de 5400 Euro și 3500 Euro respectiv. În scopul mascării intențiilor sale criminale și redării acțiunilor sale un caracter civil, Ivanova V. a încheiat cu Rusica A. contractul referitor la oferirea serviciilor turistice din 24.07.2006 și i-a eliberat chitanța nr. 87 din 24.02.2006 privind încasarea sumei de 2000 euro, fără a fi reflectat faptul dat în contabilitatea firmei.

Realizându-și intenția sa criminală, intrând, prin înșelăciune în posesia ilicită a mijloacelor bănești care aparțin lui Goncear A. și Rusica A., în continuare Ivanova V. sub diferite pretexte amîna plecarea acestora. Ca rezultat, Goncear V., realizînd că intențiile lui Ivanova V. sunt înșelătoare, s-a adresat către ultima de a-i fi restituiți banii.

Faptul amînării nemotivate a plecării denotă imposibilitatea inițială a lui Ivanova V. de a deschide viză și intenții înșelătoare în scopul însușirii banilor. În consecință, Goncear V. nu a plecat în Grecia, iar Rusica A. nu a

plecat în Spania. Bani în sumă de 5400 Euro însușiți de către Ivanova V. i-au fost restituiți lui Gonciar V., iar lui Rusica A. din suma de 3500 Euro i-a fost restituită doar suma de 750 Euro. Astfel, cet. Rusica A. fiindu-i adus un prejudiciu în sumă de 2750 euro.

În așa mod, Ivanova V., a însușit prin înșelăciune și abuz de încredere mijloace bănești în sumă totală de 50 577 lei, ceia ce constituie proporții mari.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpata care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit căreia acțiunile sale să fie reîncadrate din prevederile art. 190 alin. (4) Cod penal în cele ale art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal.

A menționat că avocatul său în timpul examinării cauzei a ales o poziție diferită de a sa, solicitând pronunțarea unei sentințe de achitare, ceia ce nu era acceptabil în situația sa. Ea își recunoaște vina, căindu-se de cele săvârșite, invocând că s-a folosit de situația sa de serviciu, de încrederea clienților și fiind în calitate de director al agenției de turism „Etolix-Prim”, prin acțiunile sale a adus prejudicii materiale clienților agenției. Transferând sumele bănești partenerului său de rea-credință, care se ascunde, ea a comis faptele date în calitate de persoană juridică licențiată, dar nu ca persoană fizică. Din an. 1999 pînă în 2006 cînd au avut loc acțiunile, agenția a achitat la timp toate impozitele și nu a avut loc o careva sustragere.

Ea își execută sentința în penitenciar timp de 4 ani, din care 4 ani în arest la domiciliu și 78 de zile în izolator, perioadă în care a avut o caracteristică pozitivă, fiind inclusă în viața socială a Penitenciarului 13, recunoaște să a adus familiei un prejudiciu moral, avînd un soț bolnav. Ea este persoană cu dizabilitate medie, cu o boală grea din copilărie, diabet zaharat, fiind dependentă de insulină, care în fiecare zi îi afectează vasele sanguine, are vîrsta de 54 ani, ceia ce îngreunează executarea sentinței. Mai mult ca atît, întoarcerea sumelor bănești în condițiile în care se află într-o instituție privativă de libertate unde își execută pedeapsa este imposibilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2015, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de inculpată.

5. Instanța de apel a menționat că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungînd la concluzia de vinovăție a inculpatei Ivanova V. în săvârșirea infracțiunii de escrocherie

săvârșită în proporții mari.

Astfel, s-a constatat cu certitudine că Ivanova V. a comis o infracțiune împotriva relațiilor sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile și împotriva relațiilor sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere.

În acțiunile inculpatei sunt prezente semnele constitutive ale infracțiunii de escrocherie.

În acest sens, instanța de apel a menționat că prin intermediul înșelăciunii sau abuzului de încredere, făptuitorul a exercitat o influențare psihică asupra conștiinței și voinței victimelor care, ca și cum cedând bunurile sale făptuitorului, presupun în mod eronat că ultimul este în drept de a le lua.

Prin urmare, inculpata a dezinformat conștient victimele, prezentând vădit fals realitatea, fiind ascunse faptele și circumstanțele care trebuie comunicate în cazul săvârșirii cu bună-credință și în conformitate cu legea tranzacției patrimoniale, a exploatat raporturile de încredere care s-au stabilit între ea și victime.

Totodată, a fost demonstrat cu certitudine și latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie, care a fost manifestată de inculpată prin intenție directă, avînd scopul de cupiditate, demonstrată prin atitudinea de transmitere a bunurilor și prezența disponibilității efective a făptuitorului de a-și executa angajamentele.

Cît privește argumentele inculpatei ca acțiunile sale urmează să fie reîncadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanța de apel le-a considerat ca lipsite de temei, deoarece suma prejudiciului cauzat de inculpată constituie 50 577 lei, ceea ce potrivit art. 126 Cod penal, reprezintă proporții mari.

La fel, instanța a invocat că pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal, legea penală stabilește pedeapsa sub formă de închisoare de la 7 la 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.

Instanța de fond a stabilit inculpatei pedeapsa minimă sub formă de 7 ani închisoare, în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități ce țin de gestionarea bunurilor materiale în organizații de stat, comerciale, obștești, de turism sau alte organizații nestatale pe un termen de 3 ani. În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de

infracțiuni, la pedeapsa aplicată i-a fost inclusă parțial pedeapsa neexecutată în baza sentinței Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 29 decembrie 2010 și Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 21 octombrie 2011, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități ce țin de gestionarea bunurilor materiale în organizații de stat, comerciale, obștești, de turism sau alte organizații nestatale pe un termen de 5 ani.

Astfel, instanța a respins ca nejustificate argumentele inculpatei, precum că pedeapsa aplicată este inequitabilă și prea dură, deoarece instanța de fond a stabilit o pedeapsă minimă și echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu legea penală.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că Ivanova V. a comis o infracțiune gravă, fiind predispusă de a comite infracțiuni îndreptate spre însușirea ilicită a bunurilor altei persoane, fapt confirmat prin sentințele anterioare de condamnare.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Reieșind din circumstanțele cauzei, instanța de apel a conchis că prima instanță a stabilit o pedeapsă corectă și echitabilă inculpatei, care va atinge scopul de corectare și reeducare a acesteia. Analizând circumstanțele cauzei și personalitatea inculpatei, aceasta a săvârșit anterior fapte prejudiciabile similare, recunoscând parțial vina, nu a recuperat prejudiciul, astfel neexistând nici un temei pentru a aplica inculpatei o pedeapsă mai blândă.

6. Împotriva hotărîrilor judecătorești a declarat recursuri ordinare inculpata, care solicită casarea hotărîrilor contestate cu pronunțarea unei noi hotărîri și stabilirea unei pedepse mai blânde, cu aplicarea art. 79 Cod penal.

În argumentarea recursurilor a invocat că a recunoscut vina pe deplin, însă în sentință este greșit indicat că a recunoscut parțial, fapt pe care îl consideră o eroare a instanței. A solicitat stabilirea unei pedepse mai blânde

din motiv că este bolnavă de diabet zaharat, fiind dependentă de insulină, în locurile de detenție este caracterizată pozitiv, are o vîrstă înaintată și a executat jumătate din pedeapsă.

Totodată, a menționat că ea executînd pedeapsa mai mult de 5 ani, pe perioada nominalizată a informat instanțele judecătorești despre erorile comise de organul de urmărire penală, procuror și instanțele de judecată și anume: în decembrie 2006 a fost pronunțată sentința de condamnare în privința sa în baza art. 361 alin. (2) Cod penal privind confecționarea documentelor oficiale false în privința cet. Colac S. și Colac V. fiindu-i aplicată amendă, care a fost achitată. Ulterior, în an. 2009, în privința sa a fost înaintată învinuirea și potrivit deciziei Curții de Apel din 13.06.2012, a fost condamnată pe episodul cet. Colac S. și Colac N. în interesele lui Colac V. Astfel, ea a fost pedepsită de două ori în privința unora și aceluiași părți vătămate.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor ordinare declarate de inculpată, considerîndu-le inadmisibile, deoarece nu îndeplinesc cerințele de conținut prevăzute de art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal dispune inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din textul recursurilor, autorul acestora nu a făcut trimitere la vreun temei de drept concret din cele stipulate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă Colegiul reține că, din textul recursurilor, argumentele invocate se cuprind în temeiul pentru recurs prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală - *cînd s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*".

Colegiul penal constată că, motivele invocate de recurentă nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de

implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

După cum rezultă din textul recursurilor, inculpata este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor sale în baza art. 190 alin. (4) Cod penal și, critică decizia instanței de apel numai referitor la stabilirea pedepsei, considerînd că instanțele judecătorești urmau să aplice o pedeapsă mai blîndă decît cea prevăzută de lege, potrivit art. 79 Cod penal.

În corespundere cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

Totodată, conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal atestă că, sancțiunea art. 190 alin. (4) Cod penal, în baza căruia a fost condamnată Ivanova V., prevede o pedeapsă sub formă de închisoare de la 7 la 10 de ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 5 ani.

Prin urmare, în cazul săvîrșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, avînd deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținînd seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Prin sentința instanței de fond, lui Ivanova V. în baza art. 190 alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de *7 ani închisoare*, iar conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs cu infracțiuni, la pedeapsa aplicată i-a fost inclusă parțial pedeapsa neexecutată în baza sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 29 decembrie 2010 și Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 21 octombrie 2011, definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa de 9 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și exercita activități ce țin de

gestionarea bunurilor materiale în organizații de stat, comerciale, obștești, de turism sau alte organizații nestatale pe un termen de 5 ani, soluție menținută prin decizia instanței de apel.

La baza acestei concluzii, instanțele judecătorești au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, au ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de scopul și motivele faptei, gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de faptul că inculpata a recunoscut parțial vina, nu a recuperat prejudiciul cauzat părților vătămate, precum și de persoana inculpatei care este predispusă de a comite infracțiuni îndreptate spre însușirea ilicită a bunurilor altor persoane, fapt confirmat prin sentințele anterioare de condamnare, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de prevenirea de săvârșire a noi infracțiuni.

Colegiul penal menționează că argumentele recurente, precum că la stabilirea pedepsei instanțele de judecată, nu au ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, că a recunoscut vina și de faptul că ea este bolnavă de diabet zaharat, în locurile de detenție fiind caracterizată pozitiv, are o vîrstă înaintată și urmează a fi aplicată o pedeapsă mai blîndă decît cea prevăzută de lege, potrivit art. 79 Cod penal, nu poate fi reținut, deoarece la judecarea cauzei careva circumstanțe excepționale instanțele nu au constatat, iar recunoașterea vinei este o circumstanță atenuantă, mai mult că această circumstanță este un drept al inculpatei, care deja au fost luate în considerație de instanțe la aplicarea pedepsei minime sub formă de închisoare, astfel celelalte circumstanțe nominalizate de inculpată la fel nu pot fi considerate ca excepționale care să determine aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

Mai mult ca atît, instanța de recurs conchide că temeiul invocat de inculpată referitor la faptul că ea a informat instanțele ierarhic inferioare despre erorile comise de către organul de urmărire penală, procuror și instanțele de judecată că în privința sa în decembrie 2006 a fost pronunțată sentința de condamnare în baza art. 361 alin. (2) Cod penal pe episodul cet. Colac S., Colac V. fiindu-i aplicată amendă, care a fost achitată, iar ulterior, în an. 2009 i-a fost înaintată învinuirea și condamnată prin decizia Curții de Apel din 13.06.2012, repetat, pe episodul acelorași părți vătămate, astfel a fost pedepsită de două ori în privința unora și acelorași părți vătămate, Colegiul penal menționează, că cele nominalizate de recurentă nu pot fi reținute, deoarece acestea nu au nici o tangență cu cauza penală din speță, prin urmare sunt declarative și inadmisibile.

Din cele nominalizate, instanța de recurs statuează că pedeapsa închisorii și modalitatea de executare a acesteia aplicată lui Ivanova V. de către instanța de fond, menținută de cea de apel, a fost stabilită corespunzător gravității faptei, în raport cu pericolul social, atitudinea inculpatei față de cele comise, proporțională prejudiciului cauzat și individualizată corect, în așa fel încât aceasta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

Prin urmare, recurenta critică măsura de pedeapsă aplicată ca fiind una prea aspră, astfel, în opinia acesteia, s-a comis o eroare de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, însă eroarea stipulată în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, la care se face referire în recurs, nu persistă în speță, deoarece instanța de apel just a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, precum și a făcut o individualizare a pedepsei în concordanță cu prevederile legii.

Prezența circumstanțelor nominalizate permit instanței de recurs să concluzioneze asupra inadmisibilității recursurilor declarate, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de inculpata Ivanova Vera, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2015, în cauza penală în privința lui *Ivanova Vera Vasile*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 24 decembrie 2015.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti